

Arrest

nr. 326 867 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BOHLALA
Eugene Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 december 2023 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 3 januari 2024 om internationale bescherming. Op 26 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Valledupar (Cesar). Tot 1996 woonde u in Pelaya (Cesar). Vervolgens gingen u en uw moeder V(...) G(...) R(...) naar Los Corazones

(Cesar) en in 1999 verhuisden jullie naar Playa Rica (Cesar), waar jullie verbleven tot 2 februari 2006. Daarna gingen jullie voor enkele jaren terug naar Valledupar. Uw laatste woonplaats was in Tierra Prometida (Cesar), waar u meer dan 15 jaar hebt gewoond tot uw vertrek. Toen u één jaar oud was, werd u geadopteerd door J(...) N(...) C(...) (O.V. (...)), die werd erkend als vluchteling in België in 2005.

Op 28 september 1996 brachten u en uw familieleden een weekend door op de finca La Cabaña in Pelaya. Om 11u 's avonds werd de finca binnengevallen door de leden van de Autodefensas Unidas de Colombia (AUC), een paramilitaire groepering. Uw twee ooms E(...) en E(...) N(...) C(...) (broers van uw adoptievader) werden vermoord. Na deze gebeurtenis sloegen u en uw moeder op de vlucht en verloren het contact met uw adoptievader en de andere familieleden. Uw halfzussen D(...) J(...) N(...) G(...) (O.V. (...)) en G(...) C(...) N(...) G(...) (O.V. (...)) (dochters van uw moeder en uw adoptievader) vluchtten uit Colombia en kwamen aan in België op 22 mei 2002. Uw adoptievader J(...) N(...) C(...) vluchtte uit Colombia naar België op 25 juni 2005 en deed een verzoek om internationale bescherming in België op 1 juli 2005.

Op 2 februari 2006 werden u en uw familieleden, waaronder uw moeder, de partner van uw moeder, uw zus en uw zoon, bedreigd en ontheemd door paramilitairen en de guerrilla uit Playa Rica.

In Tierra Prometida werd u blootgesteld aan een slechte algemene veiligheidssituatie. Deze plaats werd gekenmerkt door de aanwezigheid van diverse gewapende groeperingen, guerrilla, en paramilitairen. Er vonden vaak diefstallen plaats, er werden geregeld pamfletten verspreid, en sociale zuiveringen gehouden. U hoorde ook regelmatige geweerschoten en schietpartijen. U kreeg zelf schrik om vermoord te worden vanwege uw job als mototaxibestuurder, waarbij u geregeld tot laat in de avond moest werken.

U verliet Colombia op 22 december 2023 en reisde met het vliegtuig naar Nederland, waar u op 23 december 2023 aankwam. Op dezelfde dag ging u met de auto naar België. Op 3 januari 2024 deed u een verzoek om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw verzoek legt u neer: uw origineel paspoort (stuk 1); uw originele identiteitskaart (stuk 2); een kopie van uw geboorteakte (stuk 3); een kopie van de identiteitskaart van uw moeder V(...) G(...) R(...) (stuk 4); een kopie van de identiteitskaart van uw halfzus M(...) C(...) G(...) (stuk 5); kopieën van het paspoort, de identiteitskaart en het bus ticket van uw zoon D(...) A(...) C(...) M(...) (stuk 6); een kopie van uw diploma (stuk 7); een kopie van uw vlieg- en treintickets (stuk 8); een handgeschreven verklaring en Franse vertaling (stuk 9); kopieën van de overlijdensaktes van E(...) N(...) C(...) en E(...) N(...) C(...) (stukken 10a-10b); een rapport over gedwongen verplaatsing van landbouwers in Colombia (stuk 11); kopieën van de documenten van erkende familieleden in België (stuk 12); een kopie van een attest van uw moeder uit het register van slachtoffers (stuk 13); kopieën van twee pamfletten (stukken 14a-14b); een kopie van een nieuwsbericht over Tierra Prometida (stuk 15); een eigendomsakte van uw moeder in Valledupar (stuk 16); een inschrijving bij Actiris in Brussel (stuk 17); uw curriculum vitae (stuk 18); een kopie van uw oranje kaart (stuk 19); kopieën van uw werkcontract en loonfiches (stuk 20); inschrijvingen in Franse taallessen (stuk 21); en informatie over uw bankrekening in België (stuk 22).

Uw adoptievader J(...) N(...) C(...) werd, samen met zijn dochters D(...) J(...) N(...) G(...) en G(...) C(...) N(...) G(...), de vluchtelingenstatus toegekend in België op 22 december 2005.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat u vermoord zou worden in Colombia vanwege de onveiligheid en het geweld in Tierra Prometida. U

verklaarde ook een vrees te koesteren door 2 ontheemdingen die u zou hebben gekend in 1996 en 2006. U kon niet aannemelijk maken omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging te hebben, om de volgende redenen.

1. De door u aangehaalde gebeurtenissen in Pelaya zijn niet actueel.

1.1. Het CGVS betwist niet dat u familiebanden hebt met J(...) N(...) C(...), D(...) J(...) N(...) G(...), en G(...) C(...) N(...) G(...), wat u afdoende kon staven door uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten.

1.2. De gebeurtenissen dateren van 1996. Het CGVS betwist niet dat verschillende (adoptieve) familieleden van u overleden zijn of dat uw familie in 1996 ontheemd werd (NPO, p.10, 16-18; stukken 10a-10b, 12). Echter kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat deze gebeurtenissen alsnog een actueel probleem voor u zouden vormen met een risico op vervolging of het lijden van ernstige schade. Zo dient vastgesteld te worden dat u na deze gebeurtenissen van 1996 u nog meer dan 26 jaar op verschillende plaatsen in Colombia hebt kunnen verblijven (NPO, p.4-6).

1.3. Geen persoonlijke problemen gekend na afloop. Gevraagd of u, na de gebeurtenissen op 28 september 1996, nog problemen hebt ondervonden met dezelfde paramilitairen van Pelaya, zei u van niet (NPO, p.17). U verklaarde echter nog steeds een vrees bij terugkeer te koesteren omdat deze paramilitairen u mogelijk zouden kunnen herkennen (NPO, p.17). Het is evenwel onwaarschijnlijk dat deze paramilitairen u vandaag de dag nog zouden herkennen omdat u destijds een kind van slechts 11 jaar was en nu een volwassen man, wat u enkele momenten later zelf erkent door te stellen dat zij uw moeder beter zouden herkennen omdat zij toen al volwassen was, maar u niet omdat u nog "klein" was (NPO, p.17).

1.4. Vage verklaringen omtrent de problemen van uw moeder. Gevraagd of uw moeder na afloop nog problemen heeft gekend met dezelfde paramilitairen van Pelaya, vertelde u dat zij toen wél nog problemen heeft gekend, namelijk dat zij na afloop nog achtervolgd en gezocht werd (NPO, p.17-18), maar dat ze na verloop van tijd hieromtrent geen problemen meer gekend heeft (NPO, p.18). Doorgevraagd naar deze concrete bedreigingen en of uw moeder nadien nog werd benaderd, stelde u evenwel geen kennis te hebben van concrete bedreigingen en bleef u vage verklaringen geven over dat zij uw moeder aan het zoeken waren (NPO, p.18). Het is niet geloofwaardig dat u maar zo weinig zou weten over de problemen die uw moeder zou kennen.

1.5. Beperkte kennis over de gebeurtenissen in Pelaya. Gevraagd naar aanvullende details over deze ontheemding van uw familieleden uit Pelaya, verklaarde u geen kennis te hebben omdat u toen 11 jaar oud was en omdat uw familieleden dit reeds voor het CGVS zouden hebben verklaard (NPO, p.16). Opnieuw gevraagd naar uw specifieke kennis over deze zaak, herhaalde u dat u alleen de gebeurtenissen van 28 september 1996 herinnert en dat zij het u als kind niet hebben verteld (NPO, p.16). Doorgevraagd of u recentelijk deze informatie niet hebt opgezocht of geïnformeerd bij uw familieleden in België, verklaarde u dat u nog niet zo lang in België verblijft (NPO, p.16). Dit getuigt van een ongeïnteresseerde houding voor iemand die zagezegd zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van (onder meer) deze respectievelijke gebeurtenissen, en het is maar weinig geloofwaardig dat u zich hierover niet beter zou informeren.

2. Daarnaast kan geen gegronde vrees in verband met uw ontheemding in februari 2006 worden vastgesteld, noch kan er een verband worden aangetoond tussen deze gebeurtenis en uw aangehaalde problemen van 1996.

2.1. De ontheemding dateert van 2006. Op zich betwist het CGVS niet dat u en uw familie in het verleden werden ontheemd uit Playa Rica, gestaafd door stuk 13. Deze gebeurtenis zou echter hebben plaatsgevonden in 2006, en uit uw verklaringen kan niet worden vastgesteld dat deze feiten alsnog een actueel probleem voor u zouden zijn (NPO, p.18-19).

2.2. Geen persoonlijke problemen gekend na afloop. Gevraagd of u na deze ontheemding nog problemen hebt ondervonden met dezelfde personen uit Playa Rica, antwoordde u met "nee" (NPO, p.18). Aangezien deze gebeurtenis al ongeveer 18 jaar geleden gebeurde en er sindsdien geen problemen zijn geweest, kan het CGVS in uw hoofde geen actuele vrees vaststellen.

2.3. Beperkte kennis over deze ontheemding. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat uw familie in Playa Rica werd bedreigd door zowel de paramilitairen als de guerrilla. In dit verband werden jullie ervan beschuldigd samen te werken met de vijand, dat wil zeggen met de paramilitairen of de guerrillastrijders (NPO, p.10, 18). Doorgevraagd naar aanvullende details over deze bedreigingen, verklaarde u niet meer te weten over deze ontheemding in 2006 omdat u toen nog "klein" was (NPO, p.18). Geconfronteerd met de vaststelling dat u destijds rond de 20 jaar oud was en daardoor toch een zekere

kennis zou moeten hebben van de gebeurtenissen destijds, verklaarde u wederom geen details te kennen (NPO, p.18), wat maar weinig geloofwaardig is betreffende een dergelijk impactvolle gebeurtenis.

2.4. Geen verband tussen de ontheemdingen van 1996 en 2006. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u zelf geen link tussen deze gebeurtenissen. Hierbij verklaarde u dat de bedreigers zich bezighielden met dezelfde activiteiten, maar dat het in de twee ontheemdingen en de veiligheidssituatie in Tierra Prometida wél ging om andere groeperingen (NPO, p.18-19).

3. De door u aangehaalde (recente) problemen in Tierra Prometida zijn onvoldoende ernstig en niet van persoonlijke aard.

3.1. Verwijzing naar de algemene situatie in Tierra Prometida. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees u voortdurend naar de algemene leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in Tierra Prometida en omstreken. U had het over zaken variërend van algemene ongemakken zoals overlast door ratten en slangen in de buurt (NPO, p.11), tot intrafamiliaal geweld (NPO,p.14), en de algemene sfeer van onveiligheid en geweld omwille van de aanwezigheid van verschillende gewapende groeperingen (NPO, p.11, 14-16). Wat betreft het soort geweld in Tierra Prometida, verwees u naar voorvallen van diefstal, de verspreiding van pamfletten, schietpartijen, bedreigingen, sociale zuiveringen, en moorden (NPO, p.11, 14-16). Tevens verklaarde u door het geweld niet meer 's avonds laat op straat te kunnen rondlopen, wat uw werk belemmerde als mototaxi (NPO, p.11, 13). Dat het niet kan uitgesloten worden dat u bij terugkeer naar Colombia het slachtoffer zou kunnen worden van willekeurige criminaliteit is echter geen grond om internationale bescherming in België te verkrijgen. De mogelijkheid om aanspraak te maken op subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in Colombia anderszins wordt infra besproken.

3.2. Geen persoonlijke problemen gekend in Tierra Prometida. Specifiek gevraagd naar uw persoonlijke problemen in uw buurt, verklaarde u géén persoonlijke problemen te hebben gekend en dat het niet zo is dat de gewapende groeperingen u hebben bedreigd (NPO, p.14-15). U voegde toe dat u nooit bij diefstallen of bij intrafamiliaal geweld betrokken bent geweest (NPO, p.14). Doorgevraagd of u ooit iets hebt meegemaakt tijdens uw werk als mototaxi, zei u dat er met u nooit iets is gebeurd (NPO, p.15). U zei wel dat u eens had horen vertellen dat er een mototaxi chauffeur werd vermoord, maar verklaarde dat u geen band had met deze persoon (NPO, p.15). Daarnaast beschreef u enkele algemene situaties, opnieuw verwijzende naar de verspreiding van pamfletten, sociale zuiveringen en schietpartijen in de nacht (NPO, p.11, 14-16). Er dient te worden benadrukt dat een gegronde vrees op individuele wijze moet worden aangetoond. Een loutere vermelding van welbepaalde situaties in uw buurt kan niet volstaan om aan te tonen dat u daar daadwerkelijk werd vervolgd of een risico op ernstige schade liep.

3.3. De door u neergelegde pamfletten werden niet persoonlijk aan u gericht. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u twee pamfletten van de Clan del Golfo (stuk 11a) en de Los Rastrojos (stuk 11b) neer. U verklaarde dat deze pamfletten frequent in de straten werden verspreid om sociale zuiveringen aan te kondigen (NPO, p.13). Concreet gevraagd op welke manier u deze pamfletten hebt verkregen, verklaarde u nieuwsberichten vanuit Valledupar te hebben geraadpleegd en dan deze afbeeldingen te hebben gedownload (NPO, p.13). Uit deze verklaringen kan niet worden vastgesteld dat u persoonlijk zou zijn gevisieerd.

3.4. Lange wachttijd vóór vertrek uit Tierra Prometida. U verklaarde al meer dan 15 jaar in Tierra Prometida te hebben gewoond (NPO, p.5, 14). Specifiek gevraagd sinds wanneer de problemen in Tierra Prometida begonnen, verklaarde u dat de gewapende groeperingen pamfletten verspreiden sinds 2002 (voor uw aankomst), maar dat de bloedbaden plaatsvonden sinds 2020, 2023 (NPO, p.14). Dat u erin slaagde om al die jaren uw leven voort te zetten en te blijven werken, ondanks uw bewering dat u vaak 's avonds laat thuis kwam door uw werk en hierdoor gevaar liep, zonder enige problemen te hebben ervaren, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees omtrent deze veiligheidssituatie in Tierra Prometida. Bovendien verklaarde dat u naast uw job als mototaxi ook werkte met het in- en uitladen van vrachtwagens, waaruit duidelijk blijkt dat er ook andere en mindere risicovolle arbeidsmogelijkheden in de buurt waren (NPO, p.6).

3.5. Geen aangetoond verband met de bovenstaande ontheemdingen. Gevraagd of deze problemen in Tierra Prometida een verband houden met de ontheemdingen in het verleden, verklaarde u van mening te zijn dat het om dezelfde groepering ging (NPO, p.15). Doorgevraagd of dit dezelfde personen waren, verklaarde u dat deze groeperingen overal in Colombia zitten, maar dat het grote groeperingen zijn, waardoor niet kan worden vastgesteld of het echt om dezelfde personen zou gaan (NPO, p.15). Uw verklaringen in deze overstijgen zo nooit het niveau van algemene beweringen. In ieder geval kan geen verband tussen de door u voorgehouden vrees op basis van de veiligheidssituatie in Tierra Prometida en uw eerdere ontheemdingen worden vastgesteld.

4. U hebt de beschermingsmogelijkheden in eigen land niet uitgeput.

4.1. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dat is bij u niet het geval. U verklaarde op geen enkel moment een klacht in Colombia te hebben ingediend omdat jullie heel weinig tot geen vertrouwen hebben in de Colombiaanse autoriteiten (NPO, p.15, 19). Doorgevraagd naar dit gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten verklaarde u dat veel mensen een klacht neerleggen, maar dat er door de autoriteiten geen aandacht aan wordt geschonken, en dat deze mensen uiteindelijk worden vermoord (NPO, p.19). Doorgevraagd of u hiervoor enige indicaties heeft, verklaarde dat u geruchten en opmerkingen had gehoord en herhaalde nogmaals dat u geen rechtstreeks persoonlijke bedreigingen heeft gekend (NPO, p.19). Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten u bescherming zou willen of kunnen bieden, of dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is niet meer dan een blote bewering die u op geen concrete wijze kunt staven.

4.2. Bovendien doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen, in uw geval van een beweerde vrees voor uw leven en dat van uw gezinsleden, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten in uw relaas. Dat u geen klacht hebt ingediend betekent ook dat u deze niet kunt voorleggen als vorm van bewijsstuk voor uw problemen.

5. De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen.

5.1. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte tonen onder meer uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier en geen impact hebben op de bovenstaande argumenten (stukken 1-3).

5.2. De identiteitskaarten van uw moeder V(...) G(...) R(...), uw halfzus M(...) C(...) G(...), en uw zoon D(...) A(...) C(...) M(...) tonen onder meer hun identiteit en familieband aan, dewelke door het CGVS ook niet worden betwist (stukken 4-6).

5.3. Het bus ticket van uw zoon kan enkel aantonen dat er op een gegeven moment een bus ticket voor hem werd gekocht, maar kan niet bewijzen of en met welke reden hij naar Chili zou zijn gegaan (stuk 6).

1.4. Uw diploma bevestigt louter uw verklaring dat u het middelbaar onderwijs hebt afgerond (stuk 7).

5.5. Uw vlieg- en treintickets staven louter uw reisweg via Nederland naar België op 22 december 2023 (stuk 8).

5.6. Uw handgeschreven verklaringen hebben géén bewijswaarde aangezien gelijk wie gelijk wat kan verklaren (stuk 9).

5.7. Het rapport over gedwongen verplaatsing van landbouwers in Colombia gaat gedeeltelijk over uw persoonlijke problemen in verband met de ontheemding van 1996, die zoals hierboven al reeds vermeld, niet door het CGVS worden betwist (stuk 11).

5.8. De door u neergelegde documenten van uw familieleden tonen uw familiebanden aan, en bewijzen dat zij als vluchteling erkend zijn in België. Zoals eerder vermeld, worden deze documenten niet betwist door het CGVS (stuk 12), maar er kan wel aangestipt worden dat het aan u is om aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees koestert voor vervolging, waarbij het niet volstaat om te verwijzen naar een eventuele erkenning als vluchteling van familieleden, ondertussen bijna 20 jaar geleden.

5.9. Het nieuwsbericht over Tierra Prometida geeft enkel algemene informatie over de veiligheidssituatie in de buurt, en zijn niet persoonlijk gerelateerd aan u (stuk 15).

5.10. De eigendomsakte van uw moeder toont enkel aan dat zij een eigendom heeft in Valledupar (stuk 16).

5.11. Uw curriculum vitae, uw oranje kaart, uw inschrijving van Actiris in Brussel, uw werkcontracten en loonfiches, en uw inschrijving in Franse taallessen tonen aan dat u zich op een nuttige manier bezighoudt in België, maar staan los van de door u ingeroepen problemen en vrees, en hebben géén bewijswaarde (stukken 17-21).

5.12. De informatie over uw bankrekening in België heeft géén bewijswaarde (stuk 22).

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadagroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vat zijn verklaringen over de problemen die hij in Colombia had samen en wijst erop dat verschillende van zijn familieleden Colombia zijn ontvlucht vanwege dezelfde problemen die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming en zij door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) erkend zijn als vluchtelingen. Verzoeker stelt dat hij Colombia ook besloot te ontvluchten vanwege de algemene veiligheidssituatie en het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse nationale autoriteiten. Hij is van mening dat zijn verklaringen, gezien de huidige context in Colombia, niet enkel coherent maar ook plausibel zijn. Verzoeker verwijst ter staving hiervan naar de *“Colombia – Country Focus”* van EUAA van december 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat gewapende groepen hun regels opleggen en niet aarzelen om de Colombiaanse bevolking zonder reden af te persen en aan te vallen en dat moorden op burgers heel gewoon zijn in Colombia. Tevens stelt verzoeker dat het vastgesteld is dat hij *“geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die [hij] heeft meegemaakt en die [hij] vreest in geval van terugkeer”*, waarbij hij opnieuw verwijst naar voormeld rapport van EUAA. Verzoeker is van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en verwijst naar verschillende arresten van de Raad.

Met het oog op het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker vooreerst een theoretische toelichting. Hij verwijst uitvoerig naar algemene informatie aangaande de veiligheidssituatie in Colombia en betoogt dat de veiligheidssituatie in *“meerdere regio van Colombia erg problematisch en in strijd is”*. Voorts voert hij aan dat Colombia vanwege haar langdurige gewapende conflicten geen veilig land is. Hij stelt dat uit de door hem aangehaalde informatie blijkt dat burgers getroffen zijn door het geweld tussen groeperingen en overheden en dit geweld als willekeurig kan worden beoordeeld. Het CGVS betwist volgens hem niet dat *“afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn”*. Bovendien stelt hij nog, onder verwijzing naar enkele bronnen die hij citeert, dat overheden niet alleen geen effectieve bescherming bieden, maar zich zelf ook schuldig maken aan ernstige schendingen van mensenrechten. Verzoeker citeert voorts uit algemene richtlijnen van UNHCR voor het beoordelen van een vervolgingsvrees in de context van een gewapend conflict. Hij wijst er tot slot op dat er delen van het land zijn waar hij zich onmogelijk kan vestigen wegens het voortdurende conflict en is van mening dat *“een grondigere analysis, op basis van objectieve informatie, van de mogelijkheden voor verzoekster om in Colombia redelijke zich te kunnen vestigen, was nodig, quod non.”*

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en is van mening dat de adjunct-commissaris de realiteit van zijn problemen niet in twijfel trekt, maar deze slechts minimaliseert door te wijzen op de geringe intensiteit van de bedreigingen en problemen. Verzoeker volhardt in zijn vrees voor vervolging en verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het feit dat hij in het verleden al bedreigd is, een onweerlegbaar vermoeden schept dat *“hij opnieuw het doelwit van [zijn] vervolgers zal worden”*. Hij meent dat het feit dat vele leden van zijn familie door België als vluchteling zijn erkend, aantoonst dat zijn vrees gegrond is. Bovendien doet het feit dat de gebeurtenissen enkele jaren geleden hebben plaatsgevonden, niets af aan

de realiteit van zijn vrees, aldus verzoeker. Verzoeker herhaalt dat de Colombiaanse autoriteiten er niet in slagen burgers te beschermen tegen gewapende groepen en dit de reden is waarom zijn familie Colombia ontvlucht is. Tevens is dit ook de reden waarom hij geen beroep heeft gedaan op de Colombiaanse autoriteiten, zo stelt verzoeker, *“aangezien hij goed wist dat andere leden van de gewapende groepen automatische wraak zouden nemen vanwege zijn aanklacht”*. Verzoeker voegt toe dat het niet uitmaakt waar hij zich in Colombia bevond, aangezien er, gezien de sterke aanwezigheid van gewapende groepen in het hele land en de talrijke veiligheidsproblemen, weinig twijfel bestond dat zijn leven in gevaar zou zijn. Hij herhaalt dat zijn persoonlijke vrees gebaseerd is op *“een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist”* en benadrukt, onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR, dat een vrees zowel vanuit een objectief als een subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Verzoeker stelt te betreuren dat het *“subjectieve element van vrees”* in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en dat het duidelijk is dat *“zijn persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees”*.

Aangaande de door hem neergelegde documenten, betoogt verzoeker dat, hoewel verschillende documenten niet kunnen getuigen van de bedreigingen die hij heeft ondervonden, zij een aantal elementen aantonen die verband houden met de context waarin hij werd bedreigd. Deze documenten dienen dus te worden beschouwd als een begin van bewijs van de problemen die hij heeft ondergaan en zijn bovendien in overeenstemming met zijn verklaringen, zo meent verzoeker.

3.1.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en voert hij in zijn tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts acht verzoeker in zijn tweede middel artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geeft hij evenmin enige toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) de door hem aangehaalde gebeurtenissen in Pelaya niet actueel zijn, (ii) er geen gegronde vrees in verband met zijn ontheemding in februari 2006 kan worden vastgesteld en er evenmin een verband kan worden aangetoond tussen deze gebeurtenissen en zijn aangehaalde problemen van 1996, (iii) de door hem aangehaalde (recente) problemen in Tierra Prometida onvoldoende ernstig en niet van persoonlijke aard zijn, (iv) hij de beschermingsmogelijkheden in eigen land niet uitgeput heeft en (v) de voorgelegde documenten niet in staat zijn deze appreciatie in positieve zin te wijzigen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen leren naar zijn land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met gewapende groeperingen en de slechte algemene veiligheidssituatie. In 1996 bracht verzoeker samen met zijn familie een weekend door op een *finca*, toen deze werd binnengevallen door leden van de Autodefensas Unidas de Colombia, waarbij verzoekers twee ooms werden gedood. Verzoeker en zijn moeder sloegen op de vlucht en verloren het contact met zijn adoptievader. In februari 2006 werden verzoeker en zijn familie ontheemd door paramilitairen en de guerrilla uit Playa Rica, waar ze destijds woonden. In Tierra Prometida, waar verzoeker woonde nadat hij ontheemd was uit Playa Rica, werd verzoeker blootgesteld aan de slechte algemene veiligheidssituatie. Er was de aanwezigheid van diverse gewapende groeperingen. Tevens vonden er vaak diefstallen plaats, werden er pamfletten verspreid en sociale zuiveringen gehouden. Verzoeker zou bang geweest zijn om hier vermoord te worden vanwege zijn job als mototaxibestuurder, waarbij hij geregeld tot laat in de avond moest werken. Verzoeker verklaart Colombia te hebben verlaten in december 2022.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van de door hem aangehaalde redenen aannemelijk te maken.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest dat u vermoord zou worden in Colombia vanwege de onveiligheid en het geweld in Tierra Prometida. U verklaarde ook een vrees te koesteren door 2 ontheemdingen die u zou hebben gekend in 1996 en 2006. U kon niet aannemelijk maken omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging te hebben, om de volgende redenen.

1. De door u aangehaalde gebeurtenissen in Pelaya zijn niet actueel.

1.1. Het CGVS betwist niet dat u familiebanden hebt met J(...) N(...) C(...), D(...) J(...) N(...) G(...), en G(...) C(...) N(...) G(...), wat u afdoende kon staven door uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten.

1.2. De gebeurtenissen dateren van 1996. Het CGVS betwist niet dat verschillende (adoptieve) familieleden van u overleden zijn of dat uw familie in 1996 ontheemd werd (NPO, p.10, 16-18; stukken 10a-10b, 12). Echter kan uit uw verklaringen niet worden afgeleid dat deze gebeurtenissen alsnog een actueel probleem voor u zouden vormen met een risico op vervolging of het lijden van ernstige schade. Zo dient vastgesteld te worden dat u na deze gebeurtenissen van 1996 u nog meer dan 26 jaar op verschillende plaatsen in Colombia hebt kunnen verblijven (NPO, p.4-6).

1.3. Geen persoonlijke problemen gekend na afloop. Gevraagd of u, na de gebeurtenissen op 28 september 1996, nog problemen hebt ondervonden met dezelfde paramilitairen van Pelaya, zei u van niet (NPO, p.17). U verklaarde echter nog steeds een vrees bij terugkeer te koesteren omdat deze paramilitairen u mogelijk zouden kunnen herkennen (NPO, p.17). Het is evenwel onwaarschijnlijk dat deze paramilitairen u vandaag de dag nog zouden herkennen omdat u destijds een kind van slechts 11 jaar was en nu een volwassen man, wat u enkele momenten later zelf erkent door te stellen dat zij uw moeder beter zouden herkennen omdat zij toen al volwassen was, maar u niet omdat u nog “klein” was (NPO, p.17).

1.4. Vage verklaringen omtrent de problemen van uw moeder. Gevraagd of uw moeder na afloop nog problemen heeft gekend met dezelfde paramilitairen van Pelaya, vertelde u dat zij toen wél nog problemen heeft gekend, namelijk dat zij na afloop nog achtervolgd en gezocht werd (NPO, p.17-18), maar dat ze na verloop van tijd hieromtrent geen problemen meer gekend heeft (NPO, p.18). Doorgevraagd naar deze concrete bedreigingen en of uw moeder nadien nog werd benaderd, stelde u evenwel geen kennis te hebben van concrete bedreigingen en bleef u vage verklaringen geven over dat zij uw moeder aan het zoeken waren (NPO, p.18). Het is niet geloofwaardig dat u maar zo weinig zou weten over de problemen die uw moeder zou kennen.

1.5. Beperkte kennis over de gebeurtenissen in Pelaya. Gevraagd naar aanvullende details over deze ontheemding van uw familieleden uit Pelaya, verklaarde u geen kennis te hebben omdat u toen 11 jaar oud was en omdat uw familieleden dit reeds voor het CGVS zouden hebben verklaard (NPO, p.16). Opnieuw gevraagd naar uw specifieke kennis over deze zaak, herhaalde u dat u alleen de gebeurtenissen van 28 september 1996 herinnert en dat zij het u als kind niet hebben verteld (NPO, p.16). Doorgevraagd of u recentelijk deze informatie niet hebt opgezocht of geïnformeerd bij uw familieleden in België, verklaarde u dat u nog niet zo lang in België verblijft (NPO, p.16). Dit getuigt van een ongeïnteresseerde houding voor iemand die zeggend zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van (onder meer) deze respectievelijke gebeurtenissen, en het is maar weinig geloofwaardig dat u zich hierover niet beter zou informeren.

2. Daarnaast kan geen gegronde vrees in verband met uw ontheemding in februari 2006 worden vastgesteld, noch kan er een verband worden aangetoond tussen deze gebeurtenis en uw aangehaalde problemen van 1996.

2.1. De ontheemding dateert van 2006. Op zich betwist het CGVS niet dat u en uw familie in het verleden werden ontheemd uit Playa Rica, gestaafd door stuk 13. Deze gebeurtenis zou echter hebben plaatsgevonden in 2006, en uit uw verklaringen kan niet worden vastgesteld dat deze feiten alsnog een actueel probleem voor u zouden zijn (NPO, p.18-19).

2.2. Geen persoonlijke problemen gekend na afloop. Gevraagd of u na deze ontheemding nog problemen hebt ondervonden met dezelfde personen uit Playa Rica, antwoordde u met “nee” (NPO, p.18). Aangezien deze gebeurtenis al ongeveer 18 jaar geleden gebeurde en er sindsdien geen problemen zijn geweest, kan het CGVS in uw hoofde geen actuele vrees vaststellen.

2.3. Beperkte kennis over deze ontheemding. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat uw familie in Playa Rica werd bedreigd door zowel de paramilitairen als de guerrilla. In dit verband werden jullie ervan beschuldigd samen te werken met de vijand, dat wil zeggen met de paramilitairen of de guerrillastrijders (NPO, p.10, 18). Doorgevraagd naar aanvullende details over deze bedreigingen, verklaarde u niet meer te weten over deze ontheemding in 2006 omdat u toen nog “klein” was (NPO, p.18). Geconfronteerd met de vaststelling dat u destijds rond de 20 jaar oud was en daardoor toch een zekere kennis zou moeten hebben van de gebeurtenissen destijds, verklaarde u wederom geen details te kennen (NPO, p.18), wat maar weinig geloofwaardig is betreffende een dergelijk impactvolle gebeurtenis.

2.4. Geen verband tussen de ontheemdingen van 1996 en 2006. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u zelf geen link tussen deze gebeurtenissen. Hierbij verklaarde u dat de bedreigers zich bezighielden met dezelfde activiteiten, maar dat het in de twee ontheemdingen en de veiligheidssituatie in Tierra Prometida wél ging om andere groeperingen (NPO, p.18-19).

3. De door u aangehaalde (recente) problemen in Tierra Prometida zijn onvoldoende ernstig en niet van persoonlijke aard.

3.1. Verwijzing naar de algemene situatie in Tierra Prometida. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verwees u voortdurend naar de algemene leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in Tierra Prometida en omstreken. U had het over zaken variërend van algemene ongemakken zoals overlast door ratten en slangen in de buurt (NPO, p.11), tot intrafamiliaal geweld (NPO, p.14), en de algemene sfeer van onveiligheid en geweld omwille van de aanwezigheid van verschillende gewapende groeperingen (NPO, p.11, 14-16). Wat betreft het soort geweld in Tierra Prometida, verwees u naar voorvallen van diefstal, de verspreiding van pamfletten, schietpartijen, bedreigingen, sociale zuiveringen, en moorden (NPO, p.11, 14-16). Tevens verklaarde u door het geweld niet meer 's avonds laat op straat te kunnen rondlopen, wat uw werk belemmerde als mototaxi (NPO, p.11, 13). Dat het niet kan uitgesloten worden dat u bij terugkeer naar Colombia het slachtoffer zou kunnen worden van willekeurige criminaliteit is echter geen grond om internationale bescherming in België te verkrijgen. De mogelijkheid om aanspraak te maken op subsidiaire bescherming op basis van de veiligheidssituatie in Colombia anderzijds wordt infra besproken.

3.2. Geen persoonlijke problemen gekend in Tierra Prometida. Specifiek gevraagd naar uw persoonlijke problemen in uw buurt, verklaarde u géén persoonlijke problemen te hebben gekend en dat het niet zo is dat de gewapende groeperingen u hebben bedreigd (NPO, p.14-15). U voegde toe dat u nooit bij diefstallen of bij intrafamiliaal geweld betrokken bent geweest (NPO, p.14). Doorgevraagd of u ooit iets hebt meegemaakt tijdens uw werk als mototaxi, zei u dat er met u nooit iets is gebeurd (NPO, p.15). U zei wel dat u eens had horen vertellen dat er een mototaxi chauffeur werd vermoord, maar verklaarde dat u geen band had met deze persoon (NPO, p.15). Daarnaast beschreef u enkele algemene situaties, opnieuw verwijzende naar de verspreiding van pamfletten, sociale zuiveringen en schietpartijen in de nacht (NPO, p.11, 14-16). Er dient te worden benadrukt dat een gegronde vrees op individuele wijze moet worden aangetoond. Een loutere vermelding van welbepaalde situaties in uw buurt kan niet volstaan om aan te tonen dat u daar daadwerkelijk werd vervolgd of een risico op ernstige schade liep.

3.3. De door u neergelegde pamfletten werden niet persoonlijk aan u gericht. Tijdens uw persoonlijk onderhoud legde u twee pamfletten van de Clan del Golfo (stuk 11a) en de Los Rastrojos (stuk 11b) neer. U verklaarde dat deze pamfletten frequent in de straten werden verspreid om sociale zuiveringen aan te kondigen (NPO, p.13). Concreet gevraagd op welke manier u deze pamfletten hebt verkregen, verklaarde u nieuwsberichten vanuit Valledupar te hebben geraadpleegd en dan deze afbeeldingen te hebben gedownload (NPO, p.13). Uit deze verklaringen kan niet worden vastgesteld dat u persoonlijk zou zijn geviséerd.

3.4. Lange wachttijd vóór vertrek uit Tierra Prometida. U verklaarde al meer dan 15 jaar in Tierra Prometida te hebben gewoond (NPO, p.5, 14). Specifiek gevraagd sinds wanneer de problemen in Tierra Prometida begonnen, verklaarde u dat de gewapende groeperingen pamfletten verspreiden sinds 2002 (voor uw aankomst), maar dat de bloedbaden plaatsvonden sinds 2020, 2023 (NPO, p.14). Dat u erin slaagde om al die jaren uw leven voort te zetten en te blijven werken, ondanks uw bewering dat u vaak 's avonds laat thuis kwam door uw werk en hierdoor gevaar liep, zonder enige problemen te hebben ervaren, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees omtrent deze veiligheidssituatie in Tierra Prometida. Bovendien verklaarde dat u naast uw job als mototaxi ook werkte met het in- en uitladen van vrachtwagens, waaruit duidelijk blijkt dat er ook andere en mindere risicovolle arbeidsmogelijkheden in de buurt waren (NPO, p.6).

3.5. Geen aangetoond verband met de bovenstaande ontheemdingen. Gevraagd of deze problemen in Tierra Prometida een verband houden met de ontheemdingen in het verleden, verklaarde u van mening te zijn dat het om dezelfde groepering ging (NPO, p.15). Doorgevraagd of dit dezelfde personen waren, verklaarde u dat deze groeperingen overal in Colombia zitten, maar dat het grote groeperingen zijn, waardoor niet kan worden vastgesteld of het echt om dezelfde personen zou gaan (NPO, p.15). Uw verklaringen in deze overstijgen zo nooit het niveau van algemene beweringen. In ieder geval kan geen verband tussen de door u voorgehouden vrees op basis van de veiligheidssituatie in Tierra Prometida en uw eerdere ontheemdingen worden vastgesteld.

4. U hebt de beschermingsmogelijkheden in eigen land niet uitgeput.

4.1. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij een gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot het bekomen van (nationale) bescherming heeft uitgeput. Dat is bij u niet het geval. U verklaarde op geen enkel moment een klacht in Colombia te hebben ingediend omdat jullie heel weinig tot geen vertrouwen hebben in de Colombiaanse autoriteiten (NPO, p.15, 19). Doorgevraagd naar dit gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten verklaarde u dat veel mensen een klacht neerleggen, maar dat er door de autoriteiten geen aandacht aan wordt geschonken, en dat deze mensen uiteindelijk worden vermoord (NPO, p.19). Doorgevraagd of u hiervoor enige indicaties heeft, verklaarde dat u geruchten en opmerkingen had gehoord en herhaalde nogmaals dat u geen rechtstreeks persoonlijke bedreigingen heeft gekend (NPO, p.19). Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten u bescherming zou willen of kunnen bieden, of dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is niet meer dan een blote bewering die u op geen concrete wijze kunt staven.

4.2. Bovendien doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen, in uw geval van een beweerde vrees voor uw leven en dat van uw gezinsleden, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de

door u geschetste feiten in uw relaas. Dat u geen klacht hebt ingediend betekent ook dat u deze niet kunt voorleggen als vorm van bewijsstuk voor uw problemen.

5. De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen.

5.1. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte tonen onder meer uw nationaliteit en uw identiteit aan, dewelke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier en geen impact hebben op de bovenstaande argumenten (stukken 1-3).

5.2. De identiteitskaarten van uw moeder V(...) G(...) R(...), uw halfzus M(...) C(...) G(...), en uw zoon D(...) A(...) C(...) M(...) tonen onder meer hun identiteit en familieband aan, dewelke door het CGVS ook niet worden betwist (stukken 4-6).

5.3. Het bus ticket van uw zoon kan enkel aantonen dat er op een gegeven moment een bus ticket voor hem werd gekocht, maar kan niet bewijzen of en met welke reden hij naar Chili zou zijn gegaan (stuk 6).

5.4. Uw diploma bevestigt louter uw verklaring dat u het middelbaar onderwijs hebt afgerond (stuk 7).

5.5. Uw vlieg- en treintickets staven louter uw reisweg via Nederland naar België op 22 december 2023 (stuk 8).

5.6. Uw handgeschreven verklaringen hebben géén bewijswaarde aangezien gelijk wie gelijk wat kan verklaren (stuk 9).

5.7. Het rapport over gedwongen verplaatsing van landbouwers in Colombia gaat gedeeltelijk over uw persoonlijke problemen in verband met de ontheemding van 1996, die zoals hierboven al reeds vermeld, niet door het CGVS worden betwist (stuk 11).

5.8. De door u neergelegde documenten van uw familieleden tonen uw familiebanden aan, en bewijzen dat zij als vluchteling erkend zijn in België. Zoals eerder vermeld, worden deze documenten niet betwist door het CGVS (stuk 12), maar er kan wel aangestipt worden dat het aan u is om aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees koestert voor vervolging, waarbij het niet volstaat om te verwijzen naar een eventuele erkenning als vluchteling van familieleden, ondertussen bijna 20 jaar geleden.

5.9. Het nieuwsbericht over Tierra Prometida geeft enkel algemene informatie over de veiligheidssituatie in de buurt, en zijn niet persoonlijk gerelateerd aan u (stuk 15).

5.10. De eigendomsakte van uw moeder toont enkel aan dat zij een eigendom heeft in Valledupar (stuk 16).

5.11. Uw curriculum vitae, uw oranje kaart, uw inschrijving van Actiris in Brussel, uw werkcontracten en loonfiches, en uw inschrijving in Franse taallessen tonen aan dat u zich op een nuttige manier bezighoudt in België, maar staan los van de door u ingeroepen problemen en vrees, en hebben géén bewijswaarde (stukken 17-21).

5.12. De informatie over uw bankrekening in België heeft géén bewijswaarde (stuk 22)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker niet weet te overtuigen van een actuele en persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, door erop te wijzen dat verschillende van zijn familieleden al erkend zijn in België en te verwijzen naar algemene informatie aangaande de situatie in Colombia, evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker voert aan dat verschillende van zijn familieleden Colombia zijn ontvlucht vanwege dezelfde problemen die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, en deze familieleden erkend zijn als vluchteling. De Raad wijst er echter op dat dit niet wegneemt dat de problemen die verzoeker aanvoert niet meer actueel blijken te zijn, en hij bovendien in dit verband op geen enkel moment persoonlijke problemen heeft ervaren, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Bovendien benadrukt de Raad in dit kader dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het komt aldus aan verzoeker toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In dit opzicht is een loutere verwijzing naar het feit dat zijn familieleden als vluchteling werden erkend *in casu* niet dienstig.

Verzoeker verwijst voorts naar algemene informatie aangaande het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse autoriteiten. Te dezen leest de Raad in de COI Focus "Colombia: Beschermingsmogelijkheden" van 14 mei 2024, toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1), dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het

aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker ondernam evenwel geen enkele poging om de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoeker stelt in dit kader weinig tot geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, doch baseert zich hiervoor louter op geruchten die hij hierover gehoord heeft (*Ibid.*). Dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten of de autoriteiten hem geen bescherming zouden willen of kunnen bieden, is dan ook een loutere bewering die verzoeker geenszins op concrete wijze weet te staven, zoals door de adjunct-commissaris in bovenstaande analyse terecht wordt vastgesteld.

Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij betoogt dat, waar hij zich ook bevindt in Colombia, gezien de sterke aanwezigheid van gewapende groepen in het hele land en de talrijke veiligheidsproblemen, er weinig twijfel over kan bestaan dat zijn leven in gevaar zou zijn, daar blijkt dat, ondanks het feit dat hij al twee keer ontheemd is, hij op geen enkel moment naar aanleiding hiervan persoonlijke problemen heeft gekend met de gewapende groeperingen, noch dat deze ontheemdingen met elkaar in verband zouden staan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoeker, waar hij verwijst naar de slechte veiligheidssituatie in Tierra Prometida, tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hier evenmin persoonlijke problemen te hebben gekend of persoonlijk te zijn gevisieerd, waardoor zijn leven in gevaar zou zijn (*Ibid.*, p. 14-15).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene informatie aangaande de (veiligheids)situatie in Colombia en stelt dat, dit in acht genomen, zijn verklaringen plausibel zijn, wijst de Raad erop dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin *in concreto* aannemelijk dient te maken. Door louter naar algemene informatie te verwijzen, blijft hij hiertoe in gebreke.

Hoewel de door verzoeker neergelegde documenten in overeenstemming zijn met zijn verklaringen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, doet dit geen afbreuk aan het feit dat deze documenten niet *in concreto* kunnen aantonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, zoals in bovenstaande analyse terecht wordt gesteld.

Daargelaten hogere vaststellingen, op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees niet *in concreto* aannemelijk maakt, laat hij na in zijn tweede middel te concretiseren in welke zin zijn persoonlijke achtergrond van belang is voor de beoordeling van deze vrees.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern

van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn problemen met de gewapende groeperingen, noch omwille van de slechte algemene situatie in Tierra Prometida.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt door de adjunct-commissaris aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en

criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia,

moet de veiligheidssituatie in het departement Cesar worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel niet dat er zich in het departement Cesar een gewapend conflict voordoet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020, naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 en naar de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023, waarin volgens hem kan worden gelezen dat er nog steeds een gewapend conflict plaatsvindt in Colombia en het aantal veiligheidsincidenten is toegenomen, doch betwist niet dat de incidenten die zich voordoen voornamelijk doelgericht en niet willekeurig van aard zijn. Waar verzoeker nog, onder verwijzing naar algemene informatie van UNHCR, betoogt dat "*afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn*", blijkt uit de beschikbare algemene informatie dat dit geweld in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is, en derhalve geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Cesar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zijn verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.2.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT